

at se rettere, end at der i længere Tid ikke — jeg kan tage feil, men skal bære mig for — anden Betragtninger, der staa overfor mig — er gjort de fornødne Skridt til Forsøg paa at tilveiebringe den efter min Mening manglende Tillid mellem den største Del af det andet Thing og den høitærede Regjering; men uden at der gjøres alvorlige Forsøg og anderledes Forsøg, end der er gjort i de senere Aar, frygter jeg desværre, at det vil være meget vanskeligt at naae til nogen som helst varig eller virkelig Overenskomst. Jeg skal ikke fortsætte disse Betragtninger længere, men det skulde glæde mig overordentlig, om de simple Ord, jeg har følt Trang til at udtale, maaske maatte blive tagne under alvorlig Overveielse saavel af det høie Things Medlemmer som af den høitærede Regjering selv.

**Ordføreren (Schlegel):** Jeg skal ikke komme ind paa de mere almindelige Betragtninger, som den ærede sidste Tale fremkom med. Flere af os kunne vistnok i flere Retninger slutte os til Ønstet om Forsoning indbyrdes. Jeg vil nu tillade mig at fremhæve, at det glædede mig at høre de Ord, han henvendte særlig til mig som Ordfører, at han kunde slutte sig til en Del af de Betragtninger, som jeg havde fremsat om det Ugrundede i de Regtelser, som havde foreligget. Naar han tillige fremhævede, at Forsvarssagen i det Hele taget under de nuværende Forhold havde faaet en Karakter, saa at de politiske Forhold ikke vare til Gavn for dens Fremme, da vil jeg ikke komme ind derpaa. Det, der foreligger her, er Spørgsmaalet om, hvorvidt man vil vedligeholde, hvad man har. Det glædede mig at høre den Sympathi, som han i saa Henseende har med Flertallet her i Salen. Ligeledes maa jeg udtrykke min Tilfredshed med, at han fandt, at der var Noget, der stod over alle politiske Tvistepunkter, og at Hensynet til Fædrelandet burde være det Afgjørende, naar der forelaa den Art Spørgsmaal, som der her have foreligget. Jeg haaber og tror, at naar Alle ere bejlede af den Tanke, som han er i den Retning, saa skulle vi nok komme ud af det. Det er mit Haab, at mange Flere ville kunne slutte sig til hans Mening. Jeg har den Tro og det Haab, at det vil kunne blive godt, naar det rolige og bejndige danske Folk ser paa Sagen, saaledes som den foreligger, uden at være hildet af Videnstak. Jeg har ikke udtalt nogen Vished derom; desværre, det kan man ikke have. Det ærede Medlem mente, at Haabet vilde blive skuffet; det er ikke godt at sige

forud. Jeg tror nu fremdeles, det vil blive opfyldt.

**Bloug:** Jeg antager, at det var til mig, det ærede Medlem (Clausager) i Begyndelsen af sit Foredrag sigtede, da han nævnedes et Medlem, som en Gang havde bebrejdet ham, at han vilde belære Thinget. Jeg tror ganske vist endnu, at den Bebreidelse, der den Gang blev udtalt, i det Mindste fra min Side var forsvarelig; men om han end ikke kan erkende det, skal jeg ikke bebrejde ham det nu. Derimod forekommer det mig, at der laa noget uheldigt Varslende i hans Ytringer, hvilket, som det forekommer mig, maa hidrøre fra, at han ikke ser klart paa Forholdene. Der var saaledes en Ytring i det ærede Medlems Foredrag, som jeg aldeles ikke forstod. Han bemærkede, at Regjeringen var en Hindring for Forsvarssagens Ordning. Det kunde jeg meget godt forstaa, hvis Regjeringen modsatte sig Forsvarets Ordning; men, naar Regjeringen i Løbet af 8 Aar er kommet med det ene Forslag efter det andet om at ordne Forsvaret, forekommer det mig, at det ikke er der, man maa søge Modstanden. Jeg har ikke selv — det veed det ærede Medlem fra sit Sæde i Lands-thinget — altid været fuldt enig med Regjeringen i dens Forslag; men jeg tror dog, at der ikke har været det Allermindste til Hinder for det ærede Medlem og hans Meningsfæller for at vise deres Beredvillighed til at bidrage til Forsvarets Fremme paa anden Maade end den, hvorpaa det forekommer mig, at de have vist den. Naar det ærede Medlem dernæst synes at tillægge den Side af Thinget, hvortil jeg hører, den Feil eller den Svaghed, at vi drive for meget Principhyteri, saa tror jeg ogsaa, at den Bebreidelse ikke er befoiet. Det er naturligt, at man kan gaa noget for vidt i at tale om Principer, naar det gjælder om faktiske Forhold eller Afgjørelsen af praktiske Spørgsmaal; men der gives visse Principer, som man umuligt kan offre, dersom man vil have, at vort konstitutionelle Liv iøvrigt skal fremmes, deriblandt det Princip, at Hans Majestæt Kongen skal være den, som udnævner sine Raadgivere, og ikke en af Rigsdagens Afdelinger. Heller ikke det Princip, at Finantsloven ikke maa bruges til Bippebrædt for Ministerier, kan jeg — og jeg tror, jeg tør tale paa dette Things Flertals Vegne — nogeninde opgive. Saalænge saadanne Forsøg altsaa gjøres fra anden Side, saa maa det ærede Medlem virkelig ikke tale om Principhyteri hos os; thi det er Spørgsmaal af den allerstørste Betydning. Forøvrigt kan jeg være enig med